

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2863/2016
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог „ББ“, ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2583/16 од 16.09.2016. године, у седници одржаној 08.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2583/16 од 16.09.2016. године, као о изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2583/16 од 16.09.2016. године и пресуда Основног суда у Суботици П1 263/15 од 08.06.2016. године, тако што се усваја тужбени захтев тужиоца АА из ... и обавезује тужени „ББ“, ..., да тужиоцу на име разлике између припадајућег и исплаћеног дела зараде за рад у сменама за период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године, исплати износе ближе описане у ставу првом изреке првостепене пресуде, све са законском затезном каматом, почев од 15. у текућем месецу, за претходни месец, па до коначне исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 94.960,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 263/15 од 08.06.2016. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике између припадајућег исплаћеног дела зараде за рад у сменама, за период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године, исплати за јануар 2014. године, износ од 6.641,48 динара, за фебруар 2014. године, износ од 6.093,23 динара, за март 2014. године, износ од 7.261,29 динара, за април 2014. године, износ од 6.553,58 динара, за мај 2014. године, износ од 1.067,82 динара и за јуни 2014. године, износ од 7.289,83 динара, све са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом

накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.790,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2583/16 од 16.09.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 263/15 од 08.06.2016. године. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП. У конкретном случају одступљено је од судске праксе, имајући у виду да нижестепеним одлукама није пресуђено у складу са образложењем исказаним у одлуци Врховног касационог суда Рев2 1112/2016 од 28.12.2016. године, а која одлука је верификована закључком Грађанског одељења у погледу пасивне легитимације новооснованог предузећа – друготуженог и терета доказивања, утврђеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 23.01.2017. године.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је засновао радни однос код „ВВ“ по уговору о раду од 03.02.2003. године. Након статусних промена послодавца, тужилац и тужени „ББ“, ..., су дана 01.09.2015. године закључили анекс број ... уговора о раду, којим је тужилац наставио да ради на пословима код послодавца следбеника - „ББ“, Тужилац је у спорном период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године, радио по временском распореду унапред одређено по сменама. По том основу тужиоцу је на име увећања зараде за сменски рад, односно рад у турнусу, исплаћиван проценат увећања основне зараде од 4%. Разлика између увећане зараде за тужиоца за сменски рад од 26% од основице исплаћене зараде по основу сменског рада, односно рада у турнусу од 4% од основне зараде за спорни период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године износи 34.907,23 динара, и на име обрачунате законске затезне камате од дана извршене исплате до 27.04.2016. године 10.323,64 динара, односно укупно 45.230,87 динара. Тужилац је определио захтев по налазу и мишљењу вештака.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца, ради исплате разлике увећане зараде за рад у сменама на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде у период од 01.01.2014. до 30.06.2014. године.

Другостепени суд је закључио да у конкретном случају, да тужилац у току поступка није пружио доказе на околност да је након статусних промена код „ВВ“ ... на новонастало предузеће прешла и обавеза да тужиоцу исплати потраживање настало до дана распоређивања у новонастало предузеће.

Овакав закључак се не може прихватити као правилан, због чега се основано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, Одлуком Владе РС од 02.06.2015. године извршене су статусне промене у „ВВ“ ..., тако што су технолошко-пословне целине издвојене и формирана су нова акционарска друштва и то: „ГГ“ ..., „ДД“ ... и „ББ“ ..., а улогу четвртог друштва задржало је постојеће друштво „ВВ“ ..., услед чега је тужилац са новооснованим акционарским друштвом „ББ“ ... закључио анекс уговора о раду у коме је наведено да се закључује између запосленог и послодавца следбеника, чиме се мења уговор о раду који је био закључен између тужиоца и „ВВ“ као правног претходника.

Права запослених у случају промене послодавца прописана су одредбама члана 147. до 152. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...75/14), које су усклађене са Директивом бр. 2001/23 ЕЗ, а којим је регулисана заштита права запослених у случају реорганизације послодавца путем статусних промена, промене послодавца у складу са законом или промене власништва над капиталом привредног друштва, као и последице тих промена. Из садржине наведених законских одредаби произилази да у случају статусне промене, односно промене послодавца у складу са законом, послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца, да је послодавац претходник дужан да послодавца следбеника потпуно и истинито обавести о правима и обавезама из општег акта и уговора о раду који се преносе, као и обавеза послодавца следбеника да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца, осим ако пре истека тог рока истекне време на које је закључен колективни уговор или код послодавца следбеника буде закључен нови колективни уговор.

Полазећи од садржине наведених законских правила, Врховни касациони суд налази да пасивна легитимација туженог „ББ“ ... и његова обавеза да исплати тужиоцу разлику зараде по основу сменског рада из периода пре извршених статусних промена, произилази из чињенице да са тужиоцем није закључио нови уговор о раду, већ је закљученим анексом, према коме тужилац као запослени наставља радни однос са послодавцем следбеником, (пренетим уговором о раду), овај тужени преузео не само права, већ и обавезе послодавца претходника које су настале из закљученог уговора о раду и радног односа. Осим тога, у овој парници тужени није истицао чињенице, нити доставио доказе да је на другачији начин, уз обавештавање тужиоца као запосленог, са правним претходником регулисао

индивидуална права и стечена права запослених, па и тужиоца. Терет доказивања испуњења обавезе или чињеница које утичу на престанак обавезе је на дужнику, а не на повериоцу, јер правила из члана 231. став 3. ЗПП одређују да странка треба да докаже оне чињенице које по материјалном праву имају за последицу добијање спора, те ризик недоказаности сноси странка на којој је терет доказивања. С обзиром да се ради о радном спору, тужилац је као поверилац у овој парници доказао да се налази у радном односу и да је радио у сменама, а на туженом је била обавеза да докаже чињенице које спречавају остваривање права или услед којих је право престало (да није дужник и да је његова обавеза статусном променом престала). Наиме, осим тврдње да деобни биланс између новонасталих предузећа и матичног предузећа није донет, тужени није пружио доказ о „активи новонасталих предузећа и разликама вредности“ из члана 452. став 1. ЗОО и члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, иако се сви евентуални докази налазе код њега, а не код тужиоца. Наиме, по члану 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/2011, 99/2011, 83/2014 и 5/2015), друштво стицалац постаје солидарно одговорно са друштво преносиоцем за његове обавезе које нису пренете на друштво стицаоца, али само до износа разлике вредности имовине друштва преносиоца која му је пренета и обавеза друштва преносиоца које је преузео, осим ако је са одређеним повериоцем другачије уговорено.

Како тужилац потражује исплату разлике између исплаћене припадајуће зараде у периоду од 01.01.2014. до 30.06.2014. године, Врховни касациони суд налази да му тражена разлика припада, због чега је ради правилне примене материјалног права преиначио другостепену и првостепену пресуду и усвојио као основан тужбени захтев тужиоца.

Тужилац је успео у спору па су му признати и досуђени потребни, а опредељени трошкови које је имао у овој парници према важећој АТ и Закону о судским таксама и то на име састава тужбе и једног поднеска од по 6.000,00 динара, укупно 12.000,00 динара, заступања од стране пуномоћника из реда адвоката на 4 одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара, укупно 30.000,00 динара, састава жалбе и ревизије у износу од по 12.000,00 динара, укупно 24.000,00 динара и на име судских такси на првостепену и другостепену пресуду у износу од по 3.580,00 динара, таксе за жалбу у износу од 3.900,00 динара, таксе на ревизију у износу од 7.160,00 динара и таксе на пресуду по ревизији 10.740,00 динара, што укупно износи 94.960,00 динара колико је тужиоцу и досуђено на основу члана 165. став 2. у вези са чл. 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 416. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић